

гърло. Тя сама не вървеше, че това бѣха нейни думи и че ги каза съ гласъ.

— Малка ми бѣше още, ама нейсе — излѣзе ѝ късметъ, нѣма време за чакане, — рече Илийко и подаде напуканата си ржка.

А Костадинъ се хилѣше срѣщу него и се заканваше въ себе си: „Каква лисица си ти!...“

Къмъ полунощъ Костадинъ се сбогува съ новитѣ сватове, ухилень, развеселень, замаянь отъ вино то. Отстрани вървѣха младитѣ, присвити отъ студения трѣпки на щастieto и нощната прохлада.

Илийко подскачаше около жена си.

— Никаква свадба... нѣма време да гощаваме хората, пкъ сетне да се свиваме за петъ пари... Нали свато?

— Мислихъ, мислихъ, — рече важно Костадинъ, — и решихъ: ще претупаме всичко криво-лѣво, хемъ лесно, хемъ безъ разноски.

— Безъ разноски, ха-ха-ха! — Илийко го тупна по рамото. — Та една свадба ще е цѣла разсипия.

— За момата пакъ иди-дойди. Ама за момъка?

— И за момата разноскитѣ сж много, свато, — сто лева да ми поискатъ — на! — и Илийко цъкна съ ноктъ на преднитѣ горни зѣби.

— Едно време житото имаше цена...

— Сега и жито нѣма!

— Проклети години...

— Ама за женидбитѣ пакъ се намери леснина! — Илийко се изсмѣ и го тупна по гърба.

— Полека, Илийко! — сгълча го жена му. — Срѣднощъ е, ще чуятъ съседитѣ!

— Нека чуятъ! Да не съмъ имъ открадналъ кокошкитѣ!

„По волята му стана, смѣ се,“ — мислѣше си старата и примигваше отъ радостъ.